



# *L'ordinador màgic*

*J o a n P l a*



**Bullent Edicions**



## 1.

### EL NAIXEMENT DE L'ULISSES

**L**a Sílvia i jo entràrem a casa rient el darrer acudit de l'Adrià, un company nostre de segon de BUP. La mare vingué cap a nosaltres i ens va indicar amb un dit davant els llavis que féssem el favor de callar.

–Ton pare m'ha manat que no fem soroll.

Vam callar i vaig indicar a la Sílvia i a l'Adrià que seguessen un moment a la saleta, mentre jo deixava els llibres a l'habitació i em mudava la roba. Quan vaig dirigir-me a l'habitació, vaig parar l'orella al despatx on mon pare treballava.

El seu despatx era destinat a l'equip d'informàtica i hi havia tot de llibres i de papers... Era un lloc sagrat per a ell i *quasi prohibit* per a nosaltres. Dic quasi prohibit perquè encara que mon pare no ens deixava entrar-hi quan ell no hi era, els meus germans, el Roger, de catorze anys, i el Pau, de set, solien abocar-hi el nas. Però el que més, el Roger, a qui el pare havia ensenyat nocions importants



d'informàtica en el seu lleure. El Roger tenia un deler tan obsessiu de veure's davant d'aquests aparells que el pare va passar-li el seu equip d'ordinador personal quan hagué de retirar-lo per comprar-se'n un de professional. I el Roger el feia servir en un racó del dormitori que compartia amb el Pau.

Bé, doncs, quan vaig parar l'orella al despatx del pare, vaig sentir com ell murmurava amb veu insistent: «Acabaràs fent el que jo voldré, Ulisses! Pel barbó del sogre!...». Quan va dir «pel barbó del sogre», vaig anar-me'n fugida cap a l'habitació, perquè van entrar-me ganes d'esclafir el riure. I és que l'avi matern, natural de la Plana, sogre de mon pare, duia barbó. Però era un barbó dels que s'anomenen de xot, curt i dividit en dos a la punta. Un barbó que mai no li havia fet gens de gràcia, a mon pare. Quan s'entossudia a aconseguir alguna cosa, el pare ho jurava pel barbó del sogre. I més d'una vegada se li havia escapat la frase davant del nas de l'avi. Aleshores ma mare mirava el pare amb dissimulació i aquest rectificava assegurant que de barbons com el seu, tan original, n'hi havia pocs. El iaio tossia de satisfacció i s'amanyagava les puntes del barbó de xot.

Era el cinquè personatge d'ordinador que mon pare estava creant. Tot havia començat amb els microclips que ell presentava cada dia al final de les notícies del migdia en la RTVX. Amb el seu micro-



clip resumia, amb humor, la notícia més important de la jornada.

El treball ben fet, els personatges que semblaven reals, prompte van servir perquè la RTVX encomanés al pare un personatge que hauria de presentar un programa vespertí destinat al jovent. El pare va dedicar un any ben llarg a la creació d'aquest nou personatge. Ja feia dos mesos que es tancava al despatx i quasi no el vèiem gens. A l'hora de les menjades la mare li entrava, invariablement, un entrepà, perquè deia que eixir a taula a dinar era perdre el temps. La barba, deia la mare, li creixia, però en comptes de ser un barbó de xot, com el de l'avi, era una barba desordenada i punxeguda.

Quan a penes si havia acabat jo de mudar-me la roba, vaig sentir els crits del pare: «Ho sabia, vell! Sabia que el teu barbó de xot no es riuria de mi! Heus ací definitivament creat l'Ulisses!... Jove, baronívol, esvelt, de cabells fluorescents... Tu seràs el personatge més real, humà, intel·ligent i *sexy* que mai no haurà eixit del ventre d'una computadora!».

El seu goig era tan complet que parlava amb ell sol, fins que buidà perols i olles amb la seua brama. Tot seguit obrí la porta del despatx i cridà:

–Veniu, veniu i veureu l'Ulisses.

Vaig posar-me la camisa tot corrents i quan vaig eixir de l'habitació, la mare venia seguida de la





Sílvia i de l'Adrià, tots escarotats pels crits del pare.

–Però, què li passa, al pare, Betlem? S'ha tornat boig? –em demanà la mare en veure'm aparèixer per la porta de l'habitació.

–Deu haver parit definitivament el personatge –vaig respondre.

–Filla, aquest home és més exagerat! Quan jo us he parit a vosaltres, ningú m'ha sentit mai! –replicà la mare.

Però la mare només tenia raó a mitges. Ella, quan ens tingué, el Roger i a mi, sempre havia demanat que l'adormissen. Però a l'últim part, el del Pau, com que no donà temps a adormir-la, perquè quasi li naix pel carrer, prou que se'n va plànyer, i quan el pare hagué de dur-la a la clínica a corre-cuita, tot-hom va sentir els seus crits de dolor. Però deixem-ho córrer.

El meu pare era davant l'ordinador contemplant-se el personatge, l'Ulisses, que és com l'havia batejat.

–Mireu –digué–. Un xicot la mar d'eixerit, eh, Sílvia? –afegí amb una rialleta, tot mirant la meua amiga.

–Sí –respongué ella–. Llàstima que no siga de veres –continuà la broma.

Però el pare tenia raó. L'Ulisses podia arribar a ser el personatge que embadalís les xiques, d'una banda; i el que servís de model als xics, de l'altra.



El pare premia una tecla i una altra i l'Ulisses apareixia en diferents actituds: en primer pla, assegut, dret, somrient, seriós, indiferent, intimista, enamorat... Tenia tots els trets del jove llatí: cabells bruns, fluorescents, ulls castanys i faccions lleugerament marcades.

–Ara només cal que a la redacció li acoblen el text adequat a cada programa.

–Què vol dir? –gosà preguntar-li l'Adrià.

El meu pare va somriure. Mirà l'Adrià.

–No saps com fan funcionar aquests personatges?

–No, senyor.

–Jo faig el programa, ja ho has vist. Cree uns personatges, els done diferents possibilitats de mostrar-se al públic... Només que, com pots observar, són muts. Llavors, a la redacció, segons quina siga la notícia que cal donar, busquen una actitud diferent en el personatge. I aquest resulta tan real com un locutor de carn i ossos... És el que en altres països ja han estat fent durant anys...

–I tot el que parla? –se n'estranyà la Sílvia.

–Una vegada confeccionada la notícia es busquen les actituds normals amb què cal donar-la. No es pot donar una mala notícia amb cara somrient, o a l'inrevés. Però és una veu en *off* la que parla. Aquest Ulisses aprendrà a parlar d'ací a un o dos mesos, quan començarà a emetre's el programa.



Però a hores d'ara ja té un dossier de frases preparades, n'estic segur.

Tots tres ens vam mirar. Jo estava satisfeta per la cara d'admiració que feien els meus companys davant l'explicació que el pare els havia donat.

–Programa llest –conclugué ell–. Ara l'enregistraré perquè no se'n perda cap detall.

–Després veges si t'afaites! –remugà la mare.

–Jo que pensava deixar-me un barbó com el de ton pare! –bromejà. Però, a la mare, no li va fer gens de gràcia–. Tot siga per aquesta nova criatura –s'excusà. Després agafà la mare per la cintura, l' aixecà, i li digué fent-li un bes–: On vols que anem a sopar aquesta nit, eh, amoretta?

–Ah!, però saps que vivim en una ciutat on hi ha carrers i restaurants...? –bromejà la mare.

–Carrers i restaurants? –féu el pare com que s'estranyava, seguint la broma–. No se'ls ha enduts encara la grua municipal?

Tots vam riure l'acudit del pare.